

Miran Jarc / Laze

Svetovdani so bili ljudje,
 ki so v to gozdno samoto zapeli
 svoje domove... kakor da molijo
 čisto so rezale trde roké
 zemeljsko dlan... v radósti in boli jo
 oblikovaje po svoji podobi...

Svet
 v trate in v holme ujet,
 v troje hiš, v smrečje in brezje,
 v smehljaj otrok, ki si vence pletó,
 v zdravje fantov in deklet,
 v modrost starčka, ki zre življenju že čez goró...
 katera jih združila vez je?

Ura jim je skrivna postava
 za delo in molitev...
 Ko se pod njimi obrazita poljé in dobrava,
 rastó neopazno v izpolnitev...
 Vesolju so bratje in sestre, voljni in tihi
 in sami ne vedo, da so trde stopinje mehki dihi
 in da se od njih razteka vseširna sončava.

Rad. Peterlin-Petruška / Večer

Ah, proč je, proč ljubezni maj:
 že lega senca iz kraja v kraj,
 vrhovi brez le še žarijo,
 že gasnejo v somrak in zdaj
 planin temena odplamtijo. Adijo!

Prišel je že ločitve čas...
 In gora, dol in cesta, vas
 zgoste se v sivo harmonijo
 in s stolpa se razlegne glas,
 doneč, pojoč «zdravo Marijo». Adijo!

Vse pusto, prazno v dnu srca:
 Kot bela lilija si šla,
 kjer sveče noč in dan gorijo,
 kjer sredi polnočnega sna
 Jehovi psalmi nun donijo... Adijo!